

Nhung Dam

Afgelopen week, storm, regen, heel veel regen, de herfst is nu toch wel flink losgebarsten. Op de snelweg realiseer ik me hoe kwetsbaar ik ben in mijn piepkleine autootje. Bij elke windstoot word ik een stukje mijn baan uitgeblazen. De condens op mijn ramen trekt ook nog eens vrij slecht weg, hoe hard ik de blazer ook laat blazen. En mijn dode hoek, voelt ineens flink dodelijk.

Ik ben onderweg naar Bergen aan Zee, waar ik een lezing ga houden. Vanwege mijn longontsteking de afgelopen periode heb ik best veel af moeten zeggen, dit is een eerste poging weer iets in het openbaar te doen.

Als ik mijn auto parkeer kijk ik over mijn schouder. Daar staat-ie dan. Het Vredeskerkje, een heel klein kerkje aan het einde van een doodlopende weg, eenzaam tegen de achtergrond van de duinen. Het is er leeg als ik binnenkom. Vriendelijke Joop die me opwacht. Koffie en thee in thermoskannen staat klaar voor de te verwachte bezoekers.

Joop laat me de plek zien waar ik dadelijk mijn inspirerende (zo is me dat gevraagd) lezing ga houden. Onder het motto: Gedachten aan zee. Mensen die bij elkaar komen om samen iets te delen, met elkaar bij te praten, een moment van bespiegeling. Hoe mooi is dat eigenlijk. Buiten de storm en binnen de mensen die de warmte bij elkaar opzoeken. Ik loop wat door de kerk, hoor de wind beuken. Ik ga even op de plek staan waar het moet gebeuren, de preekstoel. Thuis was ik niet christelijk opgevoed, bij ons zat er een boeddha in de woonkamer. Ik zie mezelf daar staan op de plek van de dominee en moet stiekem om mezelf lachen. Vroeger was dit een deel van het leven. Een gemeenschap die elke zondag bij elkaar komt, een gemeenschap die naar je omkijkt.

Zoiets mis ik wel in mijn leven in Amsterdam. Een gemeenschap waar je voelt dat je er deel van uitmaakt. Dat hebben we in ons gehaaste, individualistisch leven misschien toch te weinig. Waar doe je inspiratie op, op welke plek is er ruimte om te vragen: Ben ik op een goede koers, waar sta ik?

De zilte zeelucht blaast het kerkje langzamerhand weg, vertelt Joop. Als ik naar het toilet ga, hangt er een briefje waarop staat dat er 80.000 euro nodig is voor de renovatie van het kerkje. Nog even en dit Vredeskerkje zal niet meer bestaan. De komende generaties zullen in een boekje gaan lezen: Kijk, hier kwamen mensen vroeger om warmte te vinden, te bidden en elkaar een hart onder de riem te steken. Dit was onderdeel van het leven. Ik vind dat gevoel van gemeenschap wellicht in het theater, bij concerten. Het samen delen van iets. Terwijl de wind langzaam het kerkje opvreet, vind ik deze middag hier de warmte, even een plek die als thuis voelt.